

Олександра Басько

ТАНЕЦЬ СВІТЛА

Психологічна
повість-трансформація

Київ

УДК 821.161

Б27

Басько О.

Б27 Танець Свігла : повість-трансформація. Київ : Видавництво
Ліра-К, 2022. 184 с.

ISBN 978-617-520-222-7

Ця повість – справжня ода усім, хто пройшов непростим шляхом самоусвідомлення, внутрішнього зростання та дорослішання. А ще вона – портал, що запрошує ступити на цей шлях.

Це історія глибокої внутрішньої трансформації, що відбувається з кожним із нас просто ТУТ і просто ЗАРАЗ, показана почуттями молоді жінки.

Адель довго боїться зізнатися сама собі в тому, що її успішне по звичним міркам життя, насправді, зовсім не приносить радості. Аж доки одного дня доля не зводить її з незвичайними людьми. Знайомлячись із ними ближче, і дивлячись на саму себе під новим кутом, вона нарешті оживає. Та чи так це просто й приємно, як здається на перший погляд?

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-222-7

© Басько О., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

*Тані та Назару, що в певному сенсі
стали для мене другими батьками.*

*Пастушенку Л. Т., світла пам'ять,
за віру у мене і мій талант.
Щасливого шляху!*

Власенку О. В. за промінець світла.

*Моїм прекрасним земним батькам
за Дар Життя і його щасливий початок.
Дякую вам, що ви є.*

Вона танцювала Танець Світла зі своєю Тінню.

Якби не було світла – не було б і тіні, якби не було її – тіні також не існувало б. Проте чи була б вона сама, і чи існувало б світло без її Тіні?

Вона не могла відповісти на ці запитання.

Вона просто танцювала зі своєю тінню. Танець Світла. Зі своєю Тінню.

Вона не була самотньою, а, можливо, й була, хоча обмінювалась власною наповненістю.

Вона ігнорувала очевидне і заперечувала будь-які роздуми.

Вона просто танцювала зі своєю Тінню і проникала все глибше й глибше в справжню суть речей.

Вона стукала у стіну – тверду твердиню очевидно існуючого в пошуках прогалини. Вона намагалася пройти по інший бік очевидного – проникнути в справжню суть своєї Тіні. А тінь її падала на тверду непохитну бетонну очевидність існування в цьому світі.

Вона довго танцювала.

Довго стукала в стіну.

Люди проходили повз неї, щиро дивуючись з поведінки цього незвичного створіння, котре звикли називати дитиною.

Але не заперечували. Вона ж бо дитина, дітям властиво стукати в твердиню очевидності, перевіряючи її на міцність.

А вони не знали, що вона просто танцює танець Світла зі своєю Тінню. Мені хотілося підійти ближче і сказати, щоб не слухала нікого, продовжувала танцювати, і тоді колись вона неодмінно проникне в суть своєї тіні, в суть себе, в Суть справді Суттєвого у цьому світі. Мені хотілося сказати, щоб вона не слухала нікого, і тоді вона ніколи не дізнається, що проникнути в Суть неможливо, і таки проникне в неї.

Я думала, вона далеко піде, і фантазувала, ким стане ця дитина, якщо продовжить танцювати.

А вона не думала. В її світі не існувало місця для роздумів, вони були їй чужими. Вона все перевіряла на смак, випробовуючи твердиню цього світу.

Вона просто танцювала Свій танець.

Танець Світла зі своєю Тінню.

Як і всі ми.

Колись...

*Кажуть, тілесно людина оновлюється кожні сім років.
А духовно – чи не оновлюється людина іще частіше?
Скільки людей помирає в одній людині,
Перш ніж сама вона помре?*
ГОНКУР

ПЕРЕДМОВА

Я довго думала про страх. Вивчала його вздовж і впоперек, намагаючись поглянути йому в очі. Я зухвало запросила його до власного життя, бажаючи написати про нього книжку.

А головне – зрозуміти, пізнати цю жахаючу субстанцію і раз і назавжди звільнитися від неї. Попрощатися зі своїми страхами.

І от, без жодного попередження і без власної моєї на те готовності, почалася глобальна пропрацьовка страхів. Вони переслідували мене скрізь, невідступно супроводжуючи в усіх вчинках та думках.

І навіть написання книжки – річ, яка завжди давала-ся легко й безумовно радувала навіть у сумні часи – стала справжнім випробовуванням. Щоразу, як я сідала за комп'ютер, чистий екран знущався із мене, кепкував, впенював у тому, що я нездара, відволікав сторонніми справами, лякав моїми ж здібностями. А страх цей полягав у тому, що все написане мною втілювалося в житті у тій чи іншій символічній формі.

Одним словом, пропрацьовка була шаленою.

У ході своїх роздумів, страждань, переживань, я, врешті-решт, прийшла до висновку, що причина всіх страхів криється у єдиному стані – недовірі до себе. Невірі у власні сили, у спроможність впоратися із тим, що відбувається.

Адже коли ти довіряєш собі – жодна життєва ситуація нездатна тебе налякати – ти знаєш, що можеш впоратися із будь-чим. А недовіра коїть протилежне.

Я пішла далі і спробувала звільнитися від недовіри, і для цього мені довелося пробачити себе. Знову й знову пробачати собі кожну образу, найменший біль, страх, страждання, невпевненість, численні зради власним бажанням. Адже, якщо подумати, страх та недовіра були зі мною не завжди. Я можу пригадати кілька випадків з раннього дитинства, коли я стовідсотково довіряла собі.

Пізніше, для того, щоб пристосуватись до життя в суспільстві, мені доводилося не раз зраджувати себе: мовчати, коли хотілося говорити; сміятися, коли серце плакало; бути приязною з людьми, які мені зовсім не подобались, і робити купу всіляких речей, що не приносили жодного задоволення. Як після цього можна вірити собі?

Саме тому довелося знову і знову пробачати себе за всі ці зради.

І одного дня довіра повернулася.

Я пишу про це досить легко, але давалося воно неймовірно важко. Одного вечора, коли сили мої вже перейшли всі межі можливого й неможливого, дозволеного й забороненого, коли я вичерпала запаси терпіння, довіри, доброти й любові, які мала, мені стало дуже смішно: «Чого ж ти хотіла, коли бралася писати книгу про страх? От тепер і маєш! Наступного разу напишу про радість», – вирішила я тоді.

Так чи інакше, але після всіх моїх спроб, невдач та перемог, після всього болю, який довелося пережити, щоб звільнитися від Страху, – я з ним так і не попрощалася.

Більше того, ми з ним поріднилися. Я таки глянула йому в очі, пірнула у ту жахаючу прірву невідомого, і більше він не лякає мене. Тепер ми вірні союзники й друзі. Але Страх не пішов з мого життя і, сподіваюся, ніколи не піде.

Адже Страх – гарний помічник. Він попереджає про небезпеку, про те, що знадобляться сили. Він ДАЄ сили – згадайте, як калатає серце, коли чогось боїтеся, – страх готує тіло до битви чи втечі. Він – лиш один із видів енергії. Справжньої чистої енергії. І варто тільки навчитися її розподіляти, направляти в потрібне русло, мов могутній потік ріки, – і Ви Володар власного Страху.

Насправді, для написання цієї історії знадобилося дуже багато Страху. Подекуди, вона просто зіткана із Нього. Тож, якщо Ви готові поглянути в очі власним страхам, запасіться терпінням і перегортайте сторінку.

Удачі – ким би Ви не були, з усією моєю любов'ю та довірою, Запрошую.

ПРОЛОГ

Між двома світами

Йому так хотілося кричати.

Не від болю. Від розпачу.

«Що я тут роблю? Чому я? Чому знову я?»

За людськими мірками Йому вже виповнилося дев'ять днів. Дев'ять невимовно важких днів боротьби.

За людськими мірками.

Та Він досі жив за іншими мірками, а точніше за їхньою відсутністю.

У світі духів не існує мірок. А Він ще пам'ятав, знав, хто Він насправді. Знав, яким насправді є все навколо Нього.

Одним словом, Він знав і пам'ятав УСЕ, бо й сам був УСІМ. Він знав, що він – Усе. Він та все довкола нього – Єдине.

Він ще пам'ятав, ким був до народження у цьому світі – у світі людей-істот, наділених фізичною оболонкою. Ба навіть більше, Йому досі вдавалося не втратити розуміння й відчуття того, що Він аніскілечки не перестав бути Усім – навіть після набуття фізичної, матеріальної форми.

І це Його захоплювало, та водночас приносило незбагненний сум та розпач.

Здавалося, Він втратив якусь малесеньку, майже непомітну, але дуже, НАДТО важливу детальку. Одну з частинок величезної головоломки про будову світу.

Так, Він знав, що знову, в котрий раз, народився у фізичному світі людей-істот, наділених матеріальною оболонкою.

Знав, що сам, особисто, обрав саме це місце, цей час, саме цю оболонку. Знав, що прийшов сюди задля досягнення певної великої, грандіозної мети, задля розвитку. Знав, що хоча Його тілесна оболонка тендітна і, безсумнівно, вмирує, сам Він – вічно живий. Знав, що часу та простору не існує, і там, звідки Він прийшов, завжди є тільки Тут і Тепер, які вміщують усі людські матеріальні виміри часу та простору. Знав, що Він – так само, як і всі інші досконалі, вільні, безмежні духи, втілені в людському просторово-часовому вимірі, – є одночасно і частинкою чогось значно більшого, і Цілим, тобто Всім. І знав, що у кожного такого Духу є власна мета появи саме в цьому просторово-часовому вимірі саме тут і саме зараз.

Знав, що, оскільки в справжньому світі, з якого Він прийшов, часу та простору не існує, він та інші духи поряд з ним, перебувають зараз і в інших просторово-часових вимірах, втілюючи і там якісь свої місії.

Проте одна малесенька деталь була незворотно-втрачена.

Здавалося, така собі дрібниця, та без неї все інше не мало жодного значення.

«Що я тут роблю? Який сенс мого перебування тут? Який сенс мого існування взагалі?»

«Ну, проживу я життя тут, у цьому вимірі, виконаю свою місію. Я вже бачу її виконання, я вже знаю, як усе складеться. Я бачу безліч варіантів розвитку свого життя тут, кожен з яких визначається моїм минулим вибором. І я бачу – всі вони досконалі! Що б я не обрав, все складеться так, як має бути!»

Та чому від цього не стає краще? Чого я боюсь? Звідки розпач?

Ну, проживу я життя тут, у цьому вимірі. Проживу й не тут, у інших просторово-часових, а може й НЕпросторово-часових вимірах. Я вже бачу, як я їх прожив!

І що далі!? Вічне перевтілення? Возз'єднання всіх духів і утворення Цілого? Але ж я ВЖЕ є Цілим! І кожен з них – Ціле, і я є ними, а вони мною!

Та навіть якби не так, якби існувала бодай крихітна можливість Возз'єднання – що далі – вічний рай, блаженство? Чи є у цього вічного межі? А якщо меж не існує, тоді який сенс? Який сенс?!» – хотілося кричати в розпачі.

Та Він ще не знав людської мови. Навіть якби й знав – ніколи й нізащо не зміг би пояснити того, що відчував. Ніколи б не зміг описати свого розпачу, своєї самотності серед світу втілених духів.

Тому просто кричав.

Жоден крик, ніяка мова не має сили передати те, що Він відчував.

Він розумів – ні один інший втілений дух, жодна інша людина ніколи не зможе зрозуміти його повністю. Він – унікальний, неповторний. І від цього самотній.

Кожна людина унікальна й неповторна. І від цього самотня?

Кажуть, розділена самотність перестає бути самотністю... але як розділити те, чого не можна описати словами?

«Ось для чого людям очі – для того, щоб через погляд розділяти й розуміти те, чого не можна втілити у словах».

І Він вперше за ці дев'ять днів захотів поглянути в очі іншим втіленим духам.

А ось і Мама – прибігла на його крик, незважаючи на те, що за людськими мірами часу, було близько третьої ночі.

Він ще не вмів упізнавати Маму за виглядом, адже й бачив то не дуже чітко. Але відчував її запах – рідний, солодкий запах її сильного тіла, яке іще зовсім нещодавно служило йому затишним та безпечним домом.

І от Вона й зараз поряд.

Щось говорить до Нього, і, хоча Він ще не розуміє значення тих слів, їхня музика заспокоює, і Він відчуває себе вже не таким самотнім.

А потім стається диво – Мама бере його на руки.

О, ці теплі лагідні обійми!

«Якби ж вони могли звільнити від розпачу!»

Проте жодні обійми на це не здатні. Він продовжує кричати, Мама любляче колише Його, і з часом Маля заспокоюється.

Раптом Він згадує, що Мама – втілений дух, у Неї є очі, погляд яких здатен розділити Його розпач і звільнити від самотності. І, хоча Він ще не може розгледіти тих очей, саме знання про те, що вони існують, приносить мир до Його буття.

Він засинає...

Довго блукає серед тіней та світла, серед радості й печалі – там де слова непотрібні. Там, де тебе розуміють без слів і навіть без поглядів. Там, де тебе відчувають без твоєї присутності. Там, де ти присутній вічно.

Він довго блукає між двома світами.

Перший – рідний, теплий та знайомий. Той, з якого Він прийшов. Той, в якому Він не має тіла. Той, в якому все – єдине, цілісне і досконале.

Другий – не менш рідний, обраний... світ матеріальний, просторово-часовий... в якому існують втілені досконалі духи, також близькі, єдині й цілісні.

Проте в першому світі Він ВІДЧУВАЄ цю близькість усім своїм еством, а відчуття близькості другого іще потрібно створити. На те Він і прийшов у цей другий, матеріальний світ – щоб стати Творцем. Створити себе. Своє життя. Проявити себе у власних творіннях.

І коли Він згадує про це – знову відчуває себе живим, потрібним, щасливим.

Та чомусь з кожною годиною перебування в цьому світі згадати стає все важче. Він опирається забуттю й страждає.

І має обирати.

Забути – означало для Нього обрати життя.

Пам'ятати – було рівноцінно смерті.

І Він зробив свій вибір.

Страждання зникли. Він перетворився на чистий лист, що бажає бути розфарбованим картинами-настановами про те, як потрібно жити, чого прагнути, яким бути, з ким дружити, чого досягати, за чим жалкувати, про що мріяти...

І як же радів Він із того, що його оточувало стільки Художників, які тільки того й чекали, щоб розмалювати цей лист, внести до картини хоча б краплю своєї фарби. Це й батьки, і дідуся з бабусями, і вчителі, і письменники, і політики, і містики – та весь світ чекав на появу нового учня!

Колись Він, певно, згадає, хто ж насправді Творець, і знову відкриє для себе радість обирати, діяти, будувати власне життя за своєю подобою, відтворювати себе, проте зараз найпростішим і, можливо, найліпшим було віддати кермо іншим і радісно дозволити їм розмалювати своє життя всіма барвами, якими вони забажають це зробити.

Ох і легко!

Кожен із нас бодай раз у житті пройшов через це. Бодай раз у житті опинявся на роздоріжжі і мусив обирати.

Приймати дуже важке, просто НЕМОЖЛИВЕ рішення.

Якщо цього не траплялося з вами у свідомому житті, то вже точно трапилось у ті часи, які ми, зазвичай, не пам'ятаємо, але які є одними з найважчих і найвідповідальніших.

Це перші хвилини, години, дні нашого життя тут, на Землі, в обраному нами часі та просторі.

Здавалося б, усе найважче позаду: ми вижили! Ми довго боролись за своє існування. Ми померли, як бездієві істоти, що перебували в середовищі, де все завжди дається готовим до споживання. Ми померли, як істоти безправні, і народились, як люди, наділені усіма правами й обов'язками.

Обов'язки, потреби.

О, Боже! Тут потрібно ДИХАТИ! Тут потрібно грітися! Тут потрібно кричати, щоб тобі дали їсти! А ще тут так багато чужих грубих людей з холодними руками.

Але, не дивлячись на все це – ми живі! Ми впорались!

І мама поряд, ми відчуваємо її запах...

Здавалося б, усе позаду... Та, виявляється, це тільки початок.

Ми УЖЕ почали забувати, навіщо сюди прийшли. Навіщо обрали саме цих батьків, цю країну, цю дату...

І стає тоскно. Бо ж ми то знаємо, що прийшли сюди не даремно. Ми знаємо, що ми значно більші за свою тілесну оболонку. Ми – світло.

Але навколо так багато тіней!

Злитися з цими тінями означало для нас обрати життя.

Пам'ятати про власне світло було рівноцінно смерті.

Незабаром, звісно, настає час, і ми згадуємо про свою справжню суть. І знову постає питання вибору. Складного вибору.

Адже ми звикли підкорятися.

Стати Творцем тепер, побудувати із себе Творця – задача доволі непроста, і під силу вона тільки сміливцям.

І кожен здійснює власний вибір. Новий вибір кожної наступної миті життя.

ЧАСТИНА ПЕРША

На руїнах загубленого міста

Знайомство

— 1 —

Жовтень, 2009

Її зелені очі випромінювали тихе сумне сяйво. Її рясні веснянки були схожі на маленькі теплі зірочки, а коротке світло-русе волосся разом із чубиком, що спадав майже на самі очі, нагадувало великий м'який шолом.

З таким шоломом нічого не страшно!

Їй щойно виповнилось двадцять п'ять, вона жила з батьками, яких щиро любила, і які відповідали їй взаємністю, працювала у невеличкій фірмі, сміялася з друзями, фліртувала з чоловіками, ходила на вистави та концерти, ночами витанцьовувала на дискотеках і отримувала від того задоволення... але, повертаючись додому, сумувала й іноді плакала, поки ніхто не бачив.

Її важко було засмутити. Її все влаштовувало. Та життя їй здавалося пустим до болю в кістках.

Її не засмучувало те, що вона досі живе з батьками, але вона страждала від своєї несміливості жити самій.